

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

14. BŘEZNA 2021

Z obsahu:

Modlitba chvály

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 13. ledna 2021
v knihovně Apoštolského
paláce v Římě
- strana 2 -

Svatý Nikefor

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewske (43)
- strana 5 -

Patris corde

Úryvky z Apoštolského
listu papeže Františka
u příležitosti 150. výročí
vyhlášení svatého
Josefa za Ochránce
všeobecné církve
- strana 7 -

Jeho život byl svědectvím křesťanského hrdinství!

O bl. Marcelu Callo
- strana 9 -

Intronizace (nastolení trůnu)

Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
- strana 11 -

Růžencová bratrstva:

Douai 1470 - Olomouc 2021
- strana 12 -

Arcibiskup Gallagher:

Omezení lidských práv
pouze v případě naprosté
nutnosti
- strana 13 -

Giovanni Francesco Barbieri (1591-1666): Svatý Josef

Modlitba chvály

Katecheze papeže Františka při generální audienci
13. ledna 2021 v knihovně Apoštolského paláce v Římě

(Ž 145,1-3.21)

Draží bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezích o modlitbě a dnes dáme prostor dimenzi chvály.

Podnět si vezmeme z jednoho kritického momentu Ježíšova života. Po počátečních zázracích a zapojení učedníků do zvěstování Božího království se Mesiášovo poslání ocitá v krizi. Jan Křtitel zapojuje a z vězení vysílá za Ježíšem po-

sly s otázkou: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11,3) Po-
cítuje totiž úzkost z toho, zda se ve svém hlásání nezmýlil. V životě se vždy vyskytují temné okamžiky, chvíle duchovní noci, a právě takovým momentem Jan prochází. Ve vesnicích u jezera, kde Ježíš učinil nejvíce zázraků (srov. Mt 11,20-24), panuje nevraživost. A právě v této chvíli rozčarování referuje Matouš o udivující skuteč-

nosti: Ježíš se k Otci neobrací bédováním, nýbrž chvalozpěvem: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým.“ (Mt 11,25) Uprostřed krize, za naprosté temnoty v duši mnoha lidí, včetně Jana Křtitele, Ježíš dobrořečí Otci a chválí jej. Ale proč?

Chválí jej předně *za to, čím je*, tedy „Otcem, Pánem nebe a země“. Ježíš v duchu jáás, protože ví a cítí, že jeho Otcem je Bůh veškerenstva; a z druhé strany: Pán všeho, co existuje, je Otcem: „mým Otcem“. V zakoušení tohoto pocitu být „synem Nejvyššího“ pramení chvála. Ježíš cítí, že je synem Nejvyššího.

Pokračování na str. 6

Prožíváme Rok sv. Josefa, jehož svátek slavíme 19. března. To, co o Snoubenci Panny Marie víme, nás učí především jednomu důležitému životnímu postoji: v pokoře, bez obav svěřovat kormidlo svého života Bohu. (str. 7-8) Bůh totiž dokáže působit i přes naše chyby a slabosti, pochybnosti. Je typickou lidskou vlastností chtít mít všechno pod osobní kontrolou – to ovšem není nic jiného než pyšná sebedůvěra, že „já zvládnou vše nejlépe“. Ve vztahu k lidem se to dá částečně i pochopit, protože na člověka se ne vždy lze spolehnout... Avšak zcela jinak je to ve vztahu k Trojjedinému Bohu! On nikdy nikoho nezklamal, kdo se s důvěrou svěřil jeho péči a nechal se jím ve všem vést. O svatém Josefu toho v evangeliích mnoho nejdeme, ale to, co se při pozorném čtení dozvídáme, vystačí právě k tomu, aby nám byl vzorovým příkladem, že jedině Bůh vyvádí člověka z těžkých situací, a to přesně v duchu Pavlova vyhlášení: „Všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ (Řím 8,28)

Poslání sv. Josefa zde na zemi bylo bytostně spojeno s Pannou Marií a Božím Synem Ježíšem. Proto každý ctitel sv. Josefa je zároveň ctitelem mariánským. A tak ten, kdo chce žít podle vzoru tohoto spravedlivého muže, se jistě s důvěrou v její mateřskou péči obrací k Matce Boží o pomoc. Nepochybně mezi ty, kdo chtěli být svatými muži po Josefově vzoru, patřil i bl. Marcel Callo. (str. 9-10) A protože

Editorial

byl velkým ctitelem Panny Marie, provázela ho až k oběti života pro šíření radostné zvěsti o Ježíši, a to v podmínkách koncentračního tábora, kde jeho působení zůstalo skryté před tímto světem, ačkoli bylo tak účinné. Podobnost se skrytým působením sv. Josefa není jistě náhodná...

Prosit Pannu Marii, aby nás chránila před ďáblou snahou znemožnit nám být čistého srdce jako sv. Josef, to lze zvláště skrze modlitbu růžence. Snad se růženec modlíme denně a víme o něm a jeho zaslíbených účincích mnohé, avšak až dosud jsme neměli v našich končinách příležitost setkat se s růžencovým bratrstvem. Nyní však v Olomouci při kostele Bratří kazatelů (dominikánů) vzniklo *Růžencové bratrstvo*, o němž se dočtete v závěru tohoto čísla Světla. (str. 12-13) Iniciativa hodná této doby...

Základem úcty k Panně Marii a ke sv. Josefovi je úcta k Ježíši, Králi lásky, jenž si zaslouží mít svůj trůn v našich rodinách. (str. 11) K Ježíši, kterého Bůh na tento svět poslal ne proto, aby jej soudil, ale aby skrze něho byl svět spasen. (srov. Jan 3,16) Znamená to tedy, že člověk od-suzuje svoji duši k věčné záhubě sám – tím, že neuvěří ve jméno jednorozeného Božího Syna. (str. 3) V Boha, který pro spásu lidí vzal na sebe podobu člověka, narodil se v chudobě, žil pokorně v naza-

retské rodině, hlásal příchod království věčné Lásky, ačkoliv mu ukládali mnozí o život, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován ... aby nakonec svým zmrtvýchvstáním daroval lidstvu vytouženou spásu.

Abychom byli vůbec schopni přijímat Ježíše do svých životů, je třeba neustále prosit Boha o dar pokory, vymýtít zárodky nevěrnosti a nekázně, zkázy lidské duše. Opět podle příkladu sv. Josefa: kdyby on nepřijal v tiché pokoře Boží vůli, nestal by se pěstounem a ochráncem Božího Syna. Bůh by si jistě mohl vyhlédnout někoho jiného, ale on dobře věděl, na koho se svým vyvolením obrací. A tak je to i s námi: Bůh ví, že jsme slabí, padáme pod tíhou chyb a hříchů, a přesto nás oslovuje a nabízí nám víru v Ježíše Krista. Jak se k této výzvě stavíme? Po vzoru a s pomocí sv. Josefa?

Josef, Maria, Ježíš: tři jména, která jsou pro každého, kdo chce dosáhnout věčného štěstí, pevným vodítkem, životní kotvou a – jak nás katolická tradice učí – také jmény, jež vzýváíme obzvláště na konci své pozemské pouti. Skrze úctu k nim můžeme doufat ve vavříny vítězství, o jejichž zaslíbení těm, kdo obstojí v těžkých duchovních bojích zde na zemi, čteme u Ali-ce Lenczewské. (str. 5)

Kéž dokážeme svěřit loďku svého života Božimu kormidlu bez obav, že nás pozemská bouře smete do hlubin moře věčného trápení! Svatý Josefe, Ochránce církve svaté, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Farizeové, které jsi zatím potkával, nebyli schopni naslouchat Ježíšovým slovům s otevřeným srdcem. Jako by stále hledali důvod, aby je nemuseli přijmout. Ale i mezi nimi jsou takoví, kteří upřímně hledají pravdu. Nikodém je jedním z nich. Cítí potřebu odpoutat se od jejich prostředí, od jejich zarputilých předsudků, pyšné nedůtklivosti a bludných myšlenek. Rozhodl se proto, že se setká s Ježíšem bez svých druhů, mezi čtyřma očima. Vyhledává ho v tichu noci ani ne tak ze strachu, jako z prozíravosti. Takové hosty Ježíš rád přijímá. Jejich celonoční rozhovor bude velkým obohacením i pro tebe.

Nepotřebuješ se také vymanit z názorového područí svého prostředí? Aby sis s Ježíšem mohl osobně a důvěrně promluvit, musíš obětovat i něco ze svého pohodlí. Můžeš mít Pána jen pro sebe za předpokladu, že i on bude mít tebe jen pro sebe, že se odpoutáš od všeho ostatního, od prostředí, které se mu odcizilo, od všech jiných zájmů, tužeb a náklonností, od předsudků a závislostí. Rezervuj si dostatek času, soustřeď se v plné usebranosti a vyhledej Pána v samotě s prosbou, aby si s tebou otevřeně pohovořil o ceně a podmínkách tvého skutečného štěstí, tvé svobody a věčné spásy.

Jestliže Pán vztahuje starozákonní příběh o Mojžíšově hadu jako podobenství na sebe, pak je to proto, že i stav tvého nitra připomíná svízelnou situaci, v jaké se kdysi ocitli vzpurní Izraelité na poušti. Tvá nevěrnost a nekázeň uvolnila spoustu jedovatých hadů, kteří v podobě bludných představ, nekrocených vášní, pyšného sebevědomí a stejně pyšné malomyslnosti, zoufalství a vzpoury nebezpečně útočí na život tvé duše. Jed požitků, kritické nadřazenosti, tělesnosti, možná i závisti a marnivých a sobeckých potěšení ochromuje tvůj vnitřní život a ohrožuje tvou věčnou existenci.

V této situaci však Pán k tobě nepřichází, aby tě za to soudil, ale aby ti nabídl bezpečnou záchranu, a to nikoliv v podobě bronzového hada. Věčný Otec lidskýma rukama před tebou přibíjí a pozvedá na dřevo svého vlastního Syna, aby ses po-

hledem na něho dokonale uzdravil ze vši své bída. *Tak Bůh miloval svět.*

Jestliže tedy Mesiáš nepřišel soudit, myslíš, že tím pominuly všechny důvody k obavám z věčného zavržení? Byla by to víc než bláhová zaslepenost, kdybys pokládal svou spásu z Boží strany za povinnost a ze své strany za samozřejmý nárok. Nesmíš přeslechnout podmínku, s jakou Pán spojuje své spasitelné působení: spasen bude ten, *kdo uvěří*. Skutečnost je taková, že rozhodnutí o svém věčném osudu máš sám ve svých rukou. Není zapotřebí, aby Pán ještě odsuzoval ty, kteří se odsoudili sami tím, že *neuvěřili ve jméno jednorozeného Božího Syna*. Všichni ti, kteří nepřijmou skutečnost, že jediným Spasitelem je Ježíš Kristus, a žijí v klamně jistotě, že si našli nebo vymysleli svého spasitele jinde, nebo ho vidí dokonce sami v sobě, *již jsou odsouzeni*.

Pán ti také vysvětluje, proč tomu tak je: je to příznačný postoj těch, kteří *činí něco špatného, a proto nepřicházejí ke světlu, aby jejich skutky nevyšly najevo*. Zdálo-li se ti obtížné odpoutat se od učení nepravých proroků, zpytuj důkladně své svědomí, abys našel ten skutečný skrytý důvod, který ti brání přistoupit ke světlu, abys konal své skutky v Bohu. Především pros Pána o dar pokory a sebepoznání. Pak ti nebude zatěžko přijmout, že *záchrana získáváš z Boží dobroty, není to tvá zásluha, ale Boží dar*. Odvrát se od těch, kteří mají za to, že se *mohou nějak chlubit*. Jejich postoj budou na Kalvárii prezentovat pošetilci, kteří pokřikují: „*Sestup z kříže, a uvěříme v tebe*“. Změň své evangelium, dej stranou ten kříž, najdi si jinou cestu, která by lépe odpovídala našim představám a našemu způsobu života, a my půjdeme za tebou. Copak nevidíš, že to už dnes nikoho neoslovuje? *Potřebujeme jiného spasitele*.“ Stále platí, že Ježíšův kříž se stává pro jedny pohoršením, pro druhé pošetlostí⁽¹⁾. *Ze zbabělého strachu před křížem miluje více tmu než světlo*.

Ale aby pohled na Pána, pozdviženého od země, byl opravdu uzdravující, nestačí pohled jakýkoliv. Mnoho párů očí se k němu na Kalvárii otočí: jedni, aby se popásli na jeho mukách, druzí, aby se mu vysmí-

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zrušení odpočívala,

Dokončení na str. 6

vali v jeho dobrovolné bezmocnosti, jiní, aby jim pohrdali v jeho nejhlubším ponížení, a jiní, aby ukojili svou zvědavost. Pohled, který vrací zdraví, svobodu a spásu, musí být pokorným a věřícím pohledem Dismase, který i ve zmučeném, sobě naroveň postaveném, potupeném a umírajícím odsouzenci vidí Božího Syna, jenž ho může pozvat do svého království. Takový pohled víry umožňuje Ježíši, aby uskutečnil zázrak své milosti a svého milosrdenství: tento zločinec zemře, aby se *znovu narodil*. Tak se na něm naplní důvod, pro který *nekonečně milosrdný Bůh* poslal svého Syna na svět: nikoliv, aby ho soudil, ale aby byl skrze něho spasen. Aby i tebe mohl vzkřísit spolu se svým Synem, musíš s ním *být spojen*.

Chceš-li být uzdraven, dívej se na Ukřižovaného nejen očima, ale i srdcem naplněným pokorou, vírou a láskou. Co se sluší, abys udělal ty, jestliže Boží Syn *se pro tebe ponížil a byl poslušný až k smrti*?⁽²⁾

Ježíši, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království!⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 1,18–25; ⁽²⁾ Flp 2,8; ⁽³⁾ Lk 23,42

Svatý Nikefor

Niceforos – ten, jenž přináší vítězství. Nositel tohoto jména dosáhl věnce vítězství díky dobrému boji o bohatství duchovního života. Hájil uctívání svatých obrazů, což ho stálo 14 let vyhnanství, poněvadž se vzepřel i samotnému byzantskému císaři.

Datum jeho narození není známo, ani rok není jistý. Nejčastěji se udává, že se narodil kolem roku 758 v Konstantinopoli. Zato se ví, že jeho rodiče Teodor a Eudokie patřili k nejpřednějším osobnostem Byzantské říše.

Ani to je však neuchránilo od perzekuce ze strany císaře Konstantina V. Kopronyma, jenž se proslavil svou obrazoboreckou mánií. Obrazoborectví neboli ikonoklasmus spočívalo v ničení obrazů Ježíše, Panny Marie či světců. A protože Nikeforovi rodiče byli neochvějnými ctiteli svatých obrazů, museli za svou věrnost pykat. Zvláště Teodor, jehož císař nechal zatknout, surově ztlouct a poté transportovat do vězení v Niceji, kde krutě zmučený nešťastník v roce 767 vypustil duši. Eudokie na manželovu smrt zareagovala slibem vstupu do kláštera, který splnila poté, co Nikefor dosáhl plnoletosti.

Kopronymův syn a nástupce na císařském stolci Lev IV. taktéž stíhal ty, kteří odmítali upustit od uctívání svatých ikon či relikvií. Zároveň ale jmenoval mladého Nikefora svým sekretářem. Nikefor se z pověření císařovny Ireny účastnil i II. nicejského koncilu. Nesmířil se ovšem se sepisováním rozsudků vězení či smrti vydaných na uctíváče ikon, a proto na svůj úřad rezignoval. Nehleděl na to, že tím přichází o slušný příjem. Nechtěl se jakkoliv podílet na nepravostech svého panovníka, zejména byly-li spjaty s přestupováním pravověrného učení.

Vstoupil do kláštera, který sám u Bosporu založil. Mnišský hábit sice neoblékl, vedl však život vyplněný modlitbou a umrtvováním. Krom toho si v mnišské celé ještě rozšířil své už tak vynikající vzdělání. Tímto krokem v císařových očích poněkud ospravedlnil své bezprecedentní rozhodnutí, jež mohl Lev IV. považovat za osobní urážku, avšak po čase opět vzbudil jeho hněv, když sepsal traktát na obranu uctívání obrazů a svatých ostatků.

Poté, co v roce 802 usedl na trůn světčův jmenovec Nikefor I., stal se z jeho vů-

le člověkem zodpovědným za chod největšího konstantinopolského útulku pro chudé. V roce 806 pak po smrti patriarchy Tarasia byl jmenován jeho nástupcem.

Vyskytl se ovšem problém – Nikefor byl pouhý laik, takže se zdvihla oprávněná vlna odporu. Obdržel proto všechna potřebná svěcení, a tím načas protesty utišil. Znovu a pořádně je roznítil po jedné synodě. Na ní sejmul církevní tresty z kněze Josefa, jehož předchází patriarcha Tarasius exkomunikoval za to, že svěvolně a proti všem zavedeným normám oddal císaře Konstantina V. s jeho milenkou Teodotou. Problém byl v tom, že Konstantin zavrhl svou právoplatnou choť Marii, jež mu porodila dvě dcery a stále žila. Sňatek byl tudíž neplatný. V čele odpůrců tohoto osvobozujícího rozhodnutí stál sv. Teodor Studita, další mimořádná kněžská osobnost oněch časů. Navzdory Nikeforovým protestům však císař i tohoto ctihodného muže, stavícího se proti pochybnému osvobozujícímu výroku, nechal spolu s jeho druhy (sv. Platonem a sv. Josefem ze Soluně) zbičovat a poslat do vyhnanství. Až s novým vládcem Byzantské říše Michalem I. (a díky Nikeforově přímlově) se mohli vrátit zpět.

K roku 813 se váže začátek vlády nového byzantského císaře – Lva V. Arména a nová vlna zvrhlého obrazoborectví. Lev V. si usmyslel, že o své pravdě předsvědčí i patriarchu Nikefora. Snad spolehl na jeho domnělou pružnost a povolnost (připomínáje si patriarchovu nešťastnou rehabilitaci kněze Josefa), kterou v něm tušil již Nikefor I., jenž je tehdy na stolec patriarchů právě proto prosadil. V prosinci roku 814 patriarchovi proto vzkázal, aby mu oficiálně referoval, že „obrazy vzbuzují velké pobouření lidu“, a poté v tomto směru podnikl patřičné kroky.

Císař vůbec neuvažoval o tom, že by se setkal s odporem. Narazil však na nečekanou překážku. Nikefor se nezdržoval vyčkávací taktikou, nepokoušel se vladaře přesvědčit svými vývody, ale podnikl

otevřenou protiofenzivu, hodnou muže Božího.

Delegace jim vyslaná k císaři se o jakémkoli podobném kroku odmítla bavit. Nikefor poté zavelel k veřejné pobožnosti a k nočnímu bdění před vystavenou Nejsvětější svátostí, čímž hodlal přinést Bohu zadostiučinění za hříchy spáchané ničením svatých ikon. Účast věřících byla velkolepá. Dotčený Lev V. odpověděl v roce 815 svoláním teologického rokování, aby na něm přesvědčil sbor biskupů o oprávněnosti svého počínání. Zapomněl ovšem na patriarchu Nikefora, jenž měl rovněž před biskupským shromážděním co říct a jako znamenitý řečník svým vystoupením přetáhl na svou stranu i valnou většinu těch dosud nerozhodnutých či opačně smýšlejících. Ty, kteří stranili argumentům císařovým, jednoduše exkomunikoval.

Rozzouřený císař nařídil, aby byl Nikefor zmrskáán a vypovězen z Konstantinopole, a najal dokonce vrahy, aby ho při cestě do vyhnanství záłudně zavraždili. Nikefor však z atentátu zázračně vyvázl bez újmy.

To Lev V. nedlouho poté tolik štěstí neměl a stal se obětí atentátu spáchaného na něj. Jeho nástupce Michal II. nicméně držel stejnou linii, takže Nikeforovi byla cesta k návratu do Konstantinopole uzavřena. Měl tak alespoň v klášteře v Chalcedonu čas na psaní učených pojednání, kupř. *Argumenty a protiargumenty*, *Apologeticus minor* či *Apolegeticus maior*, v nichž hájí myšlenku uctívání obrazů proti ikonoklastům a rozbíjí napadrť jejich argumentaci. Je též autorem děl *Chronografía* a *Breviarium*, dále komentářů k dílům sv. Řehoře Naziánského, sv. Makaria Velkého, sv. Nila Staršího aj. Čtrnáct let žil ve vyhnanství, a to až do své smrti 2. června 829.

Liturgická památka tohoto světce se slaví 13. března – na připomínku slavnostního přenesení jeho ostatků do Konstantinopole a uložení v chrámu svatých apoštolů. Obřad v roce 847 nařídil císař Michal III., jehož dobře známe, neboť vyslal na Velkou Moravu Konstantina a Metoděje.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (43)

Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova, místa označena „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Pondělí 13. 4. 87, 9:30 h.

Velikonoční týden

† Já jsem Pánem tvého času. Dovol Mi tedy vyplňovat jej tak, jak Já chci, a nestarej se o svoje povinnosti. Vím o nich a nedopustím, abys je zanedbala.

Nepodléhej psychóze spěchu – to je satanské pokušení. Pros, abych tě jí zbažil. Nestarej se, Mé dítě, odevzдалas Mi ty záležitosti, a tak to budeme dělat společně.

Ať tě neznepokojuje to, že stále nezvládáš být Mojí dokonalou služebnicí. Třeba tě chci mít takovou, že padáš a zvedáš se v Mé lásce a bolesti. Možná to má větší hodnotu než klid neposkvrněnosti. Na této zemi není pokoj a není nic bez vady. V duši i v životě každého trvá apokalypsa – poslední válka o duše. Trvá tak dlouho, jak dlouho trvá život zde, a vavříny vítězství budou teprve u Mne, až se vrátíš po těžkostech boje.

Nehledej tedy klid svatosti. Mně odevzdavej obtíže boje a mobilizování sil, a Já budu posvěcovat všechno, co se bude dít; i prohrané zápasy, i bitvy vyhrané, i doby ztišení před další útokem nepřítel.

Tvým nepřítelem nejsou lidé. Oni jsou Mými dětmi potřebujícími Moji lásku v tobě.

Tvým nepřítelem je spěch, rozčilení, nepřejícnost...

A tvou zbraní je Moje láska, které musíš sloužit v boji proti zlu, co na tebe útočí; nejenom vnější, ale to uprostřed tvého srdce a myslí.

„My však, kteří patříme dni, budme strážliví, oblečme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu.“ (1 Sol 5,8)

Úterý 18. 10. 88, 10:15 h.

† Dcero Moje, neboj se a buď statečná při vykonávání Mé vůle.

Říkej, že nastupuje nová epocha, v níž Duch Svatý bezprostředně povede srdce Mých dětí, a Maria o ně bude pečovat a bdít ve velké blízkosti srdcí.

Neboj se, vždyť jsem ti oznámil věci příští a odhalil svůj záměr uzdravit Moji Církev.

[...]

Bliží se chvíle, kdy praskne skořápka kryjící živá srdce Mých dětí.

Toužím po živých srdcích, horoucích, pulzujících láskou a oddaností Otci, který je Láska i Život.

Proto připravuji k živé víře Moje děti. Proto učím, jak mají žít se Mnou v každé chvíli a všude.

Svět je Můj, ačkoliv je zneuctěný satanem pýchy a marnivosti.

Toužím po svatosti života ve světě ve spojení s Mou vůlí a láskou.

Tak jako nemluvně nemůže žít bez matky, Moje děti nesmějí toužit po ničem mimo Mne a Mou vůli.

Nechci ceremoniál a obracení se ke Mně jenom rty.⁽¹⁾

Nechci vaše lidské iniciativy a akce.

Nechci vaše vámi vymyšlená umrtvování pro Mne.

Chci vaši lásku a odevzdanost do Mé vůle.

Jenom taková víra a soužití se Mnou vás zachrání ve dnech zkázy a očištění.

Učím vás spontánností, životu víry, uctívání Mne v duchu a v pravdě⁽²⁾ v podmínkách a situacích vaší každodennosti.

Chci vás připravit, abyste ke Mně přilnuli a zachovali Mi věrnost ve dnech, kdy nebe vzplane a země ponese zkázu.

Chci, abyste Mě dokázali milovat a důvěřovat Mi, až Moje svatyně lehnou popelem a Moji kněží se rozprchnou.

Chci, abyste tehdy dokázali přijmout všechn útlak a utrpení pro Moji lásku a věrně vytrvali v modlitbách, aby i ve vašich srdcích byla přinášena eucharistická oběť Mého Syna.

Lk 21,5–36 | *Řeč o zboření Jeruzaléma a příchodu Krista*

Úterý 4. 4. 89, 13:20 h.

– Dnes během křížové cesty, při zastavení XI., Pán Ježíš řekl:

† Dám ti Moje Rány, jestliže všechny rány uštěďřované tobě lidmi budeš přijímat tak jako Já: s láskou a touhou, aby byli spaseni.

– Proč moje duše pláče, když se stavi před Tebe k modlitbě?

† Člověk musí plakat, když stojí v pravdě přede Mnou, poněvadž poznává Mne poznává také sebe.

Od pláče bys umřela, kdybych bolest pravdy nemírnil sladkostí Mé lásky.

Úterý 18. 4. 89, 9:50 h.

† Přijal jsem od tebe dar tvé vlastní hodnoty – dobré jméno – a velké dobro vyrosté z hlubiny toho daru. Neobávej se té oběti, kterou jsem ti odedávna přislíbil. Nastal čas, aby i to bylo vykonáno v tobě.

Zůstal jsem ti jenom Já, který tě vzdycy budu milovat, a člověk, jehož srdcem tě doprovázím. Jeho ti nevezmu, ačkoliv Moji bolest mu musíš odevzdaovat.

Na této zemi se láska naplňuje v bolesti a jsou nerozlučné v zemi vyhnanství.

Tvým utrpením je vykoupěno to, co předáváš, a dobro z toho musí vyplynout.

Beru od tebe to, co je nejobtížnější.

Láska se potvrzuje činem. A velká láska vyžaduje hrdinská potvrzení – pro sebe samu i pro druhé.

– Během dnešní Mše Svaté jsem na chvíli spatřila rudou barvu na Hostii i na kalichu, když je kněz pozvedl.

† Ukázal jsem ti krev na Hostii i na kalichu, protože brzy bude proudit krev nového vykoupěni světa. Neboj se, i když to bude i tvoje krev.

– Po nějakou dobu, když konám křížovou cestu (v úterý a pátky), Pán Ježíš sám hovoří při každém zastavení: objasňuje, poučuje, povzbuzuje, udílí Své milosti. Je se mnou, a já jsem s Ním v Jeho bolesti za svět.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: *Świadectwo.*

Diennik duchowy.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań,

wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 15,8.

⁽²⁾ Srov. Jan 4,23.

Modlitba chvály - dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

A potom Ježíš chválí Otce *za to, že si oblíbil maličky*. Zakouší to on sám, když káže ve vesnicích „učeným“ a „chytrým“, kteří jsou podezíraví, uzavření a vypočítaví, zatímco „maličci“ se otevírají a přijímají poselství. To může být jen z Otcovy vůle, a Ježíš nad tím jásá. I my se máme radovat a velebit Boha za to, že pokorní a prostí lidé přijímají evangelium. Když se dívám na tyto prosté, jednoduché lidi, kteří chodí na pouti, modlí se, zpívají, chválí Boha, všímám si, že jim snad mnohé schází, avšak pokora je vede k Boží chvále. Budoucnost světa a naděje církve jsou „maličci“, kteří se nepovažují za lepší než ostatní, jsou si vědomi vlastních hranic a hříchů, nechtějí se zmocnit druhých a v Bohu Otci uznávají všechny za bratry.

Ve chvíli zdánlivého nezdaru, kdy vše překrývá temnota, se tedy Ježíš modlí

chválou Otce. A jeho modlitba přivádí také nás, čtenáře evangelia, k odlišnému posuzování osobních porážek, k odlišnému posuzování situací, v nichž nevidíme jasně Boží přítomnost a Boží působení, když se zdá, že převažuje zlo, jež nelze zastavit. Ježíš, který rovněž velice doporučoval prosebnou modlitbu, právě ve chvíli, kdy by měl důvod žádat Otce o vysvětlení, chválí jej. Jeví se to rozporuplně, ovšem zde spočívá pravda.

Komu slouží chvála? Nám, nebo Bohu? Jeden text eucharistické liturgie zve k modlitbě: „Ty nepotřebuješ naši chválu, nýbrž svoji láskou nás voláš, abychom ti vzdávali díky; naše děkování neumocňuje tvoji velikost, ale opatřuje nám spasitelnou milost.“ (srov. *Římský misál*, Preface 4. obecná, [české znění neodpovídá italskému - pozn. překl.]). Chválou jsme spaseni.

Modlitba chval slouží nám. *Katechismus* ji definuje následovně: „Modlitba chval je podíl na blahoslavenství čistých srdcí, která milují Boha ve víře, dříve než ho spatří ve slávě.“ (srov. KKC, 2639) Je třeba ji konat paradoxně nejenom, když nás v životě naplňuje štěstí, nýbrž zejména v těžkých, temných chvílích strmé cesty vzhůru. To je také okamžik chvály, jako to činí Ježíš, který v temné chvíli vzdává Otcu chválu. Učíme se tak, že stoupáním, úmornou cestou a náročnými přechody se dospívá k novému výhledu a širšímu obzoru. Když vzdáváme chválu, jako bychom se nadechovali čistého kyslíku, který pročištuje duši, umožňuje pohled do dále a zbavuje od spoutanosti těžkou chvílí, temnotou strastí.

Obrovské ponaučení spočívá v modlitbě, která již osm století nepřestává pulzovat a kterou složil svatý František na sklonku svého života: „Píseň bratra slunce“ nebo „tvorstva“. Prostáček ji nesložil ve chvíli radosti a blahobytu, nýbrž uprostřed strádání. František byl už takřka slepý a doléhala na něj samota, kterou nikdy dříve nezakusil. Svět se jeho kázáním nezměnil, mnozí jsou nadále drásáni rozepření a navíc postřehuje blízcí se smrt. Mohl by to být okamžik krajního zklamání a prožitku vlastního nezdaru. František se však v této smutné chvíli, v tomto temném okamžiku modlí: „Bud' pochválen, můj Pane...“ František chválí Boha za všechno, za dary stvoření i za smrt, kterou odvážně nazývá „sestrou“, „sestrou smrti“. Tyto vzory svatých křesťanů, kteří chválili Boha v nesnázích, a také Ježíšův příklad nám otevírají bránu veliké cesty vedoucí k Pánu a obrozují nás. Chvála ustavičně očištuje.

Svatí a světice nám dokazují, že je vždycky možné chválit Boha - v dobrém i ve zlém - protože je věrným Přítelem. Toto je základ chvály: Bůh je věrný Příklad a jeho láska nikdy nezanikne. Trvale stojí po našem boku, stále nás očekává. Kdosi prohlásil, že je strážní hlídkou, která je nám nablízku a vede nás bezpečně vpřed. Seberme odvahu, abychom v těžkých a temných momentech vyslovili: „Požehnaný jsi, Pane.“ Chvalme Pána, velice nám to prospěje.

Z www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení - Ef 2,4-10

Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne

pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

Evangelium - Jan 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Patris corde

Úryvky z Apoštolského listu papeže Františka u příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve

Patris corde – otcovským srdcem Josef miloval Ježíše, který je ve všech čtyřech evangeliích nazýván „synem Josefovým“⁽¹⁾.

Dva evangelisté, Matouš a Lukáš, kteří jej zmiňují, o něm nemluví mnoho, ale přece jen dost, aby bylo možné pochopit, jakým byl otcem a jaké poslání mu svěřila Prozřetelnost.

Víme, že byl obyčejným tesařem (Mt 13,55), který byl zasnouben s Pannou Marií (srov. Mt 1,18; Lk 1,27); „spravedlivým mužem“ (Mt 1,19), jenž byl stále připraven plnit Boží vůli, vyjádřenou v Božím Zákonu (srov. Lk 2,22.27.39) a ve čtyřech snech (Mt 1,20; 2,13.19.22). Po dlouhé a úmorné cestě z Nazareta do Betléma spatřil Mesiáše, který se narodil ve stáji, protože jinde „pro ně nebylo místo“ (Lk 2,7). Byl svědkem toho, jak se Mesiáši klaněli pastýři (srov. Lk 2,8–20) a mudrci (srov. Mt 2,1–12), kteří reprezentovali lid Izraele i pohanské národy.

Měl odvahu ujmout se zákonného otcovství Ježíše, jemuž dal jméno zjevené andělem: „Dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ (Mt 1,21) Jak známo, pojmenovat někoho nebo něco znamenalo ve starověku stát se jejich vlastníkem, podobně jako Adam v knize Geneze (srov. Gn 2,19–20).

V chrámu, čtyřicet dní po Ježíšově narození, představil Josef spolu s Marií Dítě Pánu a s údivem vyslechl proctví, které pronesl Simeon o Ježíšovi a Marii (srov. Lk 2,22–35). Aby ochránil Ježíše, přebýval v Egyptě jako cizinec (srov. Mt 2,13–18). Po návratu do vlasti se usadil ve skrytu neznámé obce Nazaret v Galileji – odkud, jak se říkalo, „nepovstane žádný prorok“ a „nemůže vzejít nic dobrého“ (srov. Jan 7,52; 1,46) – daleko od Betléma, svého rodného města, i od Jeruzaléma, kde stál chrám. Když se během poutě do Jeruzaléma ztratil dvanáctiletý Ježíš, hledal ho Josef v úzkosti spolu s Marií a našel ho právě v chrámu, kde rozmlouval s učitelem Zákona (srov. Lk 2,41–50).

Po Marii, Matce Boží, nemá žádný světec v papežském magisteriu tolik pro-

storu jako Josef, její Snoubenec. Moji předchůdci hlouběji pronikli do poselství, které v těch několika větách podává evangelium, aby více zdůraznili jeho ústřední roli v dějinách spásy. Blahoslavený Pius IX. jej prohlásil za „Ochránce katolické církve“⁽²⁾, ctihodný Pius XII. jej představil jako „Patrona dělníků“⁽³⁾ a svatý Jan Pavel II. jako „Ochránce Vykupitele“⁽⁴⁾. Lidé se mu svěřují jako „patronovi šťastné smrti“⁽⁵⁾.

Ke 150. výročí jeho vyhlášení za *Ochránce katolické církve* bl. Piem IX. (8. prosince 1870) bych se s vámi rád podělil několika reflexemi o této neobvyklé postavě, která je tak blízká lidské situaci každého z nás, aby – jak říká Ježíš – „ústa mluvila to, čeho je srdce plné“ (srov. Mt 12,34). Tato touha narůstala během uplynulých měsíců pandemie, kdy uprostřed krize, jež nás postihuje, můžeme zakoušet, že „naše životy jsou spřádány a nesený obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších show, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachráni sám. (...) Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem

k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech“⁽⁶⁾. Všichni mohou ve svatém Josefovi, nepovšimnutém muži, všedním, diskretním a skrytém člověku nalézt přimlouve, pomocníka a průvodce těžkými časy. Svatý Josef nám připomíná, že všichni ti, kdo se zdánlivě skrývají nebo jsou „v druhé linii“, mají výjimečně činný podíl na dějinách spásy. Jím všem patří uznání a vděčnost.

1. Milovaný otec

Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se tak „služebníkem všeobecného záměru spásy“, jak říká sv. Jan Zlatoústý⁽⁷⁾.

Svatý Pavel VI. podotýká, že jeho otcovství se konkrétně vyjadřovalo tím, že „učinil ze svého života službu, obětoval ho mysteriu vtělení a souvisejícímu vykupitelskému poslání, použil moc, která mu patřila podle Zákona ve Svaté rodině, aby cele odevzdal sebe, svůj život a svoji práci, přetvořil svoje lidské povolání k rodinné lásce v nadlidskou oběť sebe, svého srdce a všech schopností, v lásku danou do služeb Mesiáši, vyrůstajícímu v jeho domě“⁽⁸⁾.

Vzhledem k této roli v dějinách spásy je sv. Josef otcem, jehož křesťanský lid vždycky miloval, o čemž svědčí fakt, že je mu na celém světě zasvěceno mnoho kostelů; četné řeholní instituty, bratrstva a církevní uskupení se jím inspirují a nosí jeho jméno; že se od věků k jeho cti slouží různé pobožnosti. Mnoho svatých bylo jeho horoucími ctiteli, mezi nimiž sv. Terezie z Ávily, která si jej zvolila za svého přimlouve a prostředníka, mu často svěřovala sebe a dostávala všechny milosti, o něž prosila, a na základě svojí zkušenosti pak k této pobožnosti vybízela druhé.⁽⁹⁾

V každé knížce pobožnosti lze nalézt nějakou modlitbu ke sv. Josefovi. Zvláště výzvu, která je mu adresována každou středu, a po celý měsíc březen, který je mu tradičně zasvěcen.⁽¹⁰⁾

[...]

2. Citlivý otec

[...]

Zlý způsobuje, že svoji křehkost posuzujeme negativně, zatímco Duch ji slietovně vynáší na denní světlo. Toho, co je v nás křehké, je nejlépe dotýkat se něžně.

Ukazování prstem a soud, který vynášíme nad druhými, jsou velmi často znamením naší neschopnosti akceptovat vlastní slabost a křehkost. Pouze něha nás ochrání před vlivem žalobníka (srov. Zj 12,10). Proto je důležité setkání s Božím milosrdenstvím, zejména ve svátosti smíření, zkušenosti pravdy a laskavosti. Paradoxně nám může povědět pravdu i Zlý, ale činí tak, aby nás zavrhl. Víme však, že Pravda, která je od Boha, nás nezavrhne, nýbrž akceptuje, objímá, podpírá a odpoustí nám. Pravda se nám vždycky ukazuje jako milosrdný Otec z podobenství (Lk 15,11–32): vychází nám vstříc, vrací důstojnost, staví znovu na nohy a strojí nám hostinu s odůvodněním: „tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen“ (v. 24).

Rovněž Josefovým nepokojem prostupuje Boží vůle, dějiny a plán. Takto nás Josef učí, že mít víru v Boha znamená také věřit, že Bůh může působit i přes naše obavy, naše chyby a naše slabosti. Učí nás také, že uprostřed životních bouří nemusíme mít strach svěřovat kormidlo naší lodi Bohu. Někdy bychom chtěli mít všechno pod kontrolou, avšak Bůh má vždycky širší rozhled.

[...]

4. Přivětivý otec

Josef přijímá Marii bez předběžných podmínek. Důvěruje andělovým slovům: „Ušlechtilost jeho srdce umožňuje, aby podrobil lásce všechno, co se naučil ze Zákona; a dnes, v tomto světě, kdy je psychologické, verbální i fyzické násilí páchané na ženě evidentní, se Josef prezentuje jako postava uctivého, delikátního muže, který, ač nemá všechny informace, rozhoduje se pro dobré jméno, důstojnost a život Marie. A ve své pochybnosti o tom, jak nejlépe si počínat, mu Bůh osvicením jeho úsudku pomáhá volit.“⁽¹¹⁾

Častokrát dochází v našem životě k událostem, jejichž smysl nechápe. Naši první reakcí je často zklamání a vzpoura. Josef nechává svoje úsudky stranou, aby dal prostor tomu, co se děje, jakkoli to vypadá tajemně, akceptuje to, přebírá do své zodpovědnosti a směřuje se svým životním údělem. Pokud nepřijmeme svůj životní úděl, nedokážeme kráčet dál, protože budeme vždycky v zajetí svých očekávání a následných zklamání.

Duchovní život, který nám představuje Josef, není cestou, která *vysvětluje*, nýbrž cestou, která *akceptuje*. Pouze na základě tohoto přijetí, tohoto smíření je možné vytušit také velkolepost dějin a jejich hlubší smysl. Je to jako ozvěna zanícených slov, jimiž Job odpověděl manželce, která jej ponoukala, aby se vzbouřil proti veškerému zlu, které jej potkalo: „Přijímáme-li štěstí jako dar od Boha, nemáme stejně přijmout i neštěstí?“ (Job 2,10)

Josef neupadá do trpné rezignace, nýbrž odvážně a statečně se nasazuje. Přijetí je způsob, kterým se v našem životě projevuje dar statečnosti, pocházející od Duchu Svatého. Jedině Pán nás může obdarovat silou přijímat život takový, jaký je, a dávat prostor také rozporným, nečekaným a neutěšným aspektům existence.

Ježíšův příchod mezi nás je darem Otce, aby se každý v těle smířil se svým údělem, i když jej plně nechápe.

Jako Bůh řekl našemu světci: „Josefe, synu Davidův, neboj se“ (Mt 1,20), patrně opakuje také nám: „Nebojte se!“ Je třeba odložit vztek i zklamání a dát – nikoli světskou útrpností, nýbrž doufající statečností – prostor tomu, co jsme nevolili, a přece existuje. Takovýto způsob akceptace života nás uvádí do hlubšího smyslu. Život každého z nás se může zázračně obrodit, najdeme-li odvahu jej žít podle toho, co nám ukazuje evangelium. A nezáleží na tom, zda se všechno zvrtno špatně a zda už je něco nevratné. Bůh může dát rozkvést květům mezi kameny. A třebaže nám naše svědomí něco vyčítá, Bůh „ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí“ (1 Jan 3,20).

Opět se vrací křesťanský realismus, který nezahazuje nic z toho, co je. Skutečnost ve svojí tajemné nezvratnosti a složitosti je nositelkou smyslu existence v jejich světlých i stinných stránkách. Proto apoštol Pavel praví: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobremu.“ (Řím 8,28) A svatý Augustin dodává: „i to, co se nazývá zlem (*etiam illud quod malum dicitur*).“⁽¹²⁾ V této plně perspektivě dává víra smysl každé události, veselí i smutně.

Daleko ať je od nás myslet si, že věřit znamená nacházet snadno utěšná řešení. Víra, které nás učí Kristus, je ta, kterou vidíme u svatého Josefa, který nehle-

dal zkratky, nýbrž otevřeně čelil tomu, co jej potkává, a přijímal za to odpovědnost. [...]

Nezbývá než úpěnlivě prosit svatého Josefa o milost milostí: o svoje obrácení. Jemu adresujeme svoji prosbu:

***Zdráv buď, ochránce Vykupitele,
a snoubenče Panny Marie.***

***Tobě Bůh svěřil svého Syna,
v tebe doufala Maria.***

S tebou se Kristus stal člověkem.

***Svatý Josefe, ukaž se otcem i nám,
veď nás cestou života.***

***Vypros nám milost, milosrdenství a odvahu
a braň nás před vším zlem.***

Amen.

František

v Římě u sv. Jana na Lateránu,
8. prosince 2020,
v osmém roce svého pontifikátu

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
9. 12. 2020 (Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Lk 4,22; Jan 6,42; srov. Mt 13,55; Mk 6,3.
- (2) Posv. Kongregace obřadů, *Quemadmodum Deus*, 8. prosince 1870.
- (3) *Promluva Pia XII. ke členům ACLI u příležitosti svátku sv. Josefa Dělníka*, 1. května 1955.
- (4) Jan Pavel II., *Redemptoris custos*, 15. srpna 1989.
- (5) *Katechismus katolické církve*, 1014.
- (6) *Meditace při mimořádné pobožnosti Urbi et Orbi*, 27. března 2020.
- (7) In *Matth. Hom.*, V 3.
- (8) Pavel VI., *Homilie*, 19. března 1966.
- (9) *Knihla života*, 6,6–8.
- (10) Přes čtyřicet let se denně po ránu modlim ke sv. Josefovi modlitbu vzatou z jedné modlitební knížky, vydané v 19. století ženskou řeholní kongregací Ježíše a Marie a vyjadřující zbožnost, důvěru i jakousi provokaci ke sv. Josefovi: „*Vznešený patriarcho, svatý Josefe, který můžeš učinit to, co je nemožné, pospěš mi na pomoc ve chvílích neklidu a těžkostí. Přijmi pod svou ochranu obtížné a svízelné situace, které ti svěřuji, aby došly šťastného konce. Měj milovaný otče, v tebe skládám celou svoji důvěru. Ať mi neříkají, že jsem tě zýval nadarmo, a poněvadž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc. Amen.*“
- (11) *Homilie při beatifikační liturgii*, Villavicencio, Kolumbie, 8. září 2017.
- (12) *Enchiridion de fide, spe et caritate*, 3,11.

Jeho život byl svědectvím křesťanského hrdinství!

Kardinál Suhard o blahoslaveném Marcelu Callo

Dne 6. prosince 1921 přišel na svět v bretaňském hlavním městě Rennes jako druhé dítě z devíti pozdější apoštol dělnictva Marcel Callo. Následujícího dne byl pokřtěn ve farním kostele St. Aubin. Bylo to v předvečer svátku Neposkrvněného početí Panny Marie.

Tento kostel – dnes bazilika – v sobě ukrývá milostný obraz „Notre-Dame de Bonne Nouvelle“ (Naší Milé Paní Dobré zprávy) a je to bazilika hodně navštěvovaná obyvateli Bretaně.

Každý rok věnují občané města Rennes tomuto milostnému obrazu obrovskou svíci na poděkování za všechna dobrodíní přijatá v minulosti a za ochranu ve všech dobách.

Rodina Callo se vyznačovala velikou zbožností, která přecházela také na děti. Po osm let vykonával malý Marcel přesně a spolehlivě svoji službu ministranta v klášteře ve městě. Brzy se začlenil do Croisade Eucharistique (Eucharistického křížového průvodu). Už v mládí navštívil Matku Boží v Lurdech. Připojil se ke skautům.

Ve 12 letech, když už nastoupil do práce, našel svoji cestu ke *Křesťanské dělnické mládeži* (francouzsky: JOC; Jeunesse Ouvrière Chrétienne).

V dílně jednoho tiskárenského podniku se musel prosadit a ukázat pevnost ve víře. Bránil se statečně, proto mu dali posměšnou přezdívku „Jesus Christus“. Místo toho, aby se cítil uražený nebo se zlobil, reagoval hrdě a sebevědomě: „To je přezdívka, která mě ctí. Budu se snažit, abych si ji zasloužil a byl jí hoden.“ Zastával po celý život zásadu: Šest dnů patří dílně, sedmý ale patří zcela Bohu.

Brzy se dostal Marcel Callo do vedení skupiny JOC ve své farnosti St. Aubin. Dodával svým kamarádům odvahu ke křesťanství, ale také od nich mnoho požadoval. Zastával stanovisko, že „křesťan není hoden svého jména, když nebojuje“. V denní mši svaté se svatým přijímáním čerpal sílu, Ježíš byl pro něho tím nejdůležitějším. Žádný den nezakončoval bez důkladného zpytování svědomí.

Ve dnech postní doby organizoval třídení náboženskou slavnost, na niž přišlo více než 100 účastníků.

V mládí poznal Marcel pěkné děvče jménem Marguerite Derniau, rovněž členku JOC. Před milostným obrazem Naší Milé Paní Dobré zprávy se zasvětili Matce Boží a rozhodli se zasnoubit se krátce před primicí staršího Marcelova bratra Jeana Callo. Ale všechno se stalo jinak, než si naplánovali.

Bl. Marcel Callo

Německá armáda přepadla v roce 1940 Francii. Mnoho mladých Francouzů odešlo brzy jako dělníci do Německa, dobrovolně nebo z donucení. Také Marcel se přihlásil: „Nikoliv jako dělník, nýbrž jako misionář“ chtěl pracovat v nepřátelské zemi. Tak přišel 24. března 1943 do tábora Zella-Mehlis (v Durynsku). Shromáždil kolem sebe svoje kolegy v utrpění, založil skupinu JOC. V neděli zval všechny katolíky na mši svatou do tamějšího farního kostela Krista Krále.

Přišel měsíc máj. V jednom dopise domů napsal: „Každý čtvrtek je v kapli ve farním kostele májová pobožnost. Matka Boží je velmi krásná a na květinách tady nešetří. Nezanedbávám tam chodit. Protože pokaždé, když tam jdu, se mi zdá, jako by všechno šlo lépe.“

„Vložme celou svoji důvěru do Krista a jeho svaté Matky,“ píše o svém duchovním stavu v dopise z 13. května 1944.

V průběhu 13 měsíců v Durynsku odeslal více než 180 dopisů nebo pohlednic do okruhu svých přátel ve své vlasti. Vždycky podněcoval k apoštolátu, nikdy neskrýval svoje zbožné založení. Ano, Marcel Callo byl skutečný „misionář“.

Abys mohl mluvit také s Němci, s nimi zpívat a modlit se, nechal se jedním svým kamarádem v táboře doučovat němčinu. Dělal to skutečně s láskou k nepřítelům, nikdo nesměl v jeho přítomnosti nadávat na Němce.

Pod obrazem Naší Milé Paní Dobré zprávy, který si Marcel vzal z domova, se tajně scházeli členové JOC. Po ostatní dobu visel obraz nad jeho postelí. Před ním často až do půlnoci duchovně pracoval, nechávaje se inspirovat Matkou Boží.

Marcel podal žádost o dovolenou do vlasti, neboť se chtěl zúčastnit kněžského svěcení svého staršího bratra Jeana a přitom se zasnoubit se svojí nevěstou. Žádost byla příslušným úředníkem stroze zamítnuta.

Potom 19. dubna 1944 následovalo Marcelovo zatčení. Asi šest měsíců byl zavřen on a ostatní členové JOC v městském vězení v Gotě. Dvanáctičlenná skupina trávila dny věznění ve společné místnosti – 1 kněz, 3 seminaristé a 8 členů JOC. Společně se modlivali před křížem svázaným z květů slaměnek. Osm z nich bylo rozesláno do různých koncentračních táborů, kde vydali svůj život za Krista, a už nikdy nespatriili svoji rodnou zem.

Jenom jedinkrát, 16. července, měli příležitost přijmout svaté přijímání. V jednom odlehleém zahradnickém domku se naskytlá příležitost. Konsekrované hostie byly propašovány v krabičce od gramofonových jehel z místa vzdáleného 240 kilometrů.

Potom musel Marcel do koncentračního tábora Mauthausen (u Lince na Dunaji), tam dorazil 24. října. Tam se lopotili trestanci v kamenolomu. To byla nejtěžší robot! Čtyřikrát dostal Marcel 25 ran obuškem z ocelového péra.

Zase ho utěšoval pohled na obraz Naší Milé Paní Dobré zprávy. Dne 19. března 1945, na svátek sv. Josefa, ochránce dělníků, odešla jeho čistá duše domů, do království nebeského Otce. Plukovník Tibodo, který byl náhodně přítomný, dosvědčuje: „Tento mladý muž měl pohled svatého.“

Opravdu! Marcel Callo, nepovšimnutý mladý muž v prostém pracovním oděvu, a přece autentický světec církve. Tak jako sv. Josef v odloučenosti dílny v Nazaretě, tak také Marcel v Rennes na svém pracovišti! Na to myslel Jan Pavel II., když ho přijal 4. října 1987 v Římě do zástupu blahoslavených.

Tenkrát se konala v Římě světová biskupská synoda, která se měla radit o „povolání laiků v církvi a ve světě“. Nemohli najít opravdu vhodnější příklad k ilustraci tématu synodu. Sotva 24letý Marcel Callo

ukázal příkladným životem, jak se může také málo školou vzdělaný laik stát vynikajícím dělníkem na vinici Páně, jak dokáže být užitečný pro svět!

Hodnověrného ducha *Křesťanské dělnické mládeže* vystihuje často opakovaný refrén francouzské písně: „Pour bâtir un monde meilleur!“ (Vystavět lepší svět!) Také při slavnostech okolo blahořečení bylo slyšet stále znovu: Za lepší svět!

Na závěr římských slavností přijal papež 5. října asi 1000 francouzských poutníků v mimořádné audienci. Byli pozváni také němečtí a rakouští účastníci. Papež je vyzval: „Nechte se proniknout pavlovskou a mariánskou spiritualitou, které proměnily Marcelův život... Posilujte také svá osobní a společná pouta s Matkou Boží! Po celý svůj život byl Marcel Callo současně dítětem Naší Milé Paní Dobré zprávy, jejíž v roce 1908 korunovaný milostný obraz se uctívá od 15. století v Rennes a ještě stále přitahuje v bazilice St. Aubin ctitele. Marcel nikdy nestudoval mariánskou teologii, ale výchova, kterou dostal od své matky a ve své farnosti, ho přivedla k pravé mariánské zbožnosti katolické církve. Vyhradil Svaté Panně mimořádné postavení až do posledních okamžiků svého pozemského života. Božské mateřství Mariino a její podíl na vzniku a růstu církve nebyla pro něho pouhá slova. Oprav-

Milostný obraz Notre-Dame de Bonne Nouvelle

du: skrze ni a s ní šířil radostnou zvěst o Ježíši Kristu...“

Když potom Jan Pavel II. o rok později navštívil Rakousko, nemohl si odepřít a nenavštívit také místo úmrtí blahoslaveného Marcela Callo, aby se tam pomodlil: totiž bývalý koncentrační tábor Mauthausen. Návštěva dne 24. června 1988 se stala vyvrcholením jeho cesty do Rakouska.

Abyste národy Evropy, především dělníci a prostí věřící zachovali věrnost Ježíši Kristu, k tomu nás vyzývá nový blahoslavený. Kéž by lidé zaměstnaní v povolání jako sv. Josef v Nazaretě poznali ušlechtilost svého povolání a nenechali se ošálit šalmajemi Adolfa Hitlera a Karla Mar-

xe! Jedině Ježíš Kristus je „Cesta, Pravda a Život“.

Pod ochranou Matky Boží, která nám darovala Původce „dobré zprávy“, totiž Ježíše Krista, kéž by také naše generace šla správnou cestou! Maria je zářivá hvězda na nebi. Ona ukazuje svým ctitelům správný směr; kdo je následuje, dosáhne cíle.

Marcel Callo, který dostal na životní cestu jenom velmi málo školního vzdělání, postupoval jako vedoucí JOC podle zásady: „Neporoučet, nýbrž oduševňovat!“

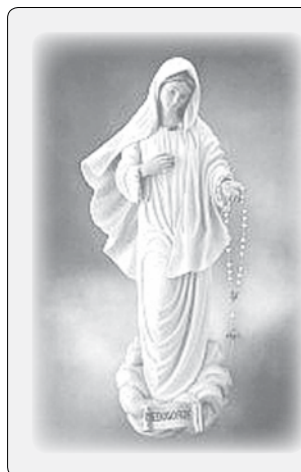
Kdo se ze srdce modlí k Bohu, ten dostane osvícení Ducha Svatého, „dobrá zpráva“ se mu stane vodítkem pro život. Cožpak už Ježíš neradil svým apoštolům: „Nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu [až budete stát před soudem] vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo

mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.“ (Mt 10,19–20)

Apoštolát práce, apoštolát modlitby, apoštolát obětí! Trojí apoštolát byl životem a smrtí Marcela Callo.

Jako den liturgické památky tohoto blahoslaveného byl stanoven 19. duben. Je to výročí Marcelova zatčení. Onoho dne začala jeho křížová cesta. Na svátek sv. Josefa, 19. března 1945, došel na Golgotu a zemřel. Tohoto dne slavil své zmrtvýchvstání. Byla to hodina jeho oslavení u Boha. Ale 19. dubna 1944 začala jeho hořká cesta utrpení.

Z Maria heute 11/2017 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Bůh mi dovolil, abych i dnes byla s vámi, abych vás pozvala na modlitbu a půst. Žijte tento čas milosti a buďte svědky naděje, protože, opakují vám, dítě, že modlitbou a postem je možné i války odvrátit. Dítě, věřte a žijte ve víře a s vírou tento čas milosti, a moje Neposkvrněné Srdce nezanechá nikoho z vás v nepokoji, jestli se ke mně utíká. Přimlouvám se za vás před Nejvyšším a prosím za mír ve vašich srdcích i naději pro budoucnost. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Međjugorje 25. února 2021

Intronizace (nastolení trůnu) Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Papež Pius XII. v encyklice *Haurietis aquas* učí, že: „Uctívání Nejsvětějšího Srdce Ježíšova je v podstatě odpovědí naší lidské lásky na lásku Boha k nám. (...) Je to neúčinnější škola Boží lásky, té lásky, která se má stát základem Božího království v duších jednotlivců, v rodinách a společnostech.“ Odpovědí ctitele Srdce Pána Ježíše pak často je zasvěcení (svěření se) Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Rozlišujeme tři typy zasvěcení: osobní, sociální a rodiny. To poslední je rovněž nazýváno intronizací Srdce Ježíšova.

Iniciátorem této formy zbožnosti byl kněz z Kongregace Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie – Mateo Crawley-Boevey, obecně známý jako otec Mateo. Žil v letech 1875–1960. Když po kněžském vysvěcení a několika letech apoštolské práce těžce onemocněl, byl svými představenými přeložen z Chile do Francie. Tehdy navštívil svatyni Srdce Ježíšova v Paray-le-Monial, kde měla sv. Markéta Maria Alacoque zjevení Srdce Ježíšova. Tam byl zázračně uzdraven. Jako poděkování se rozhodl celý další život věnovat práci ke slávě Ježíšova Srdce. V Paray-le-Monial nejen že obdržel milost fyzického zdraví, ale také pochopil to, že ve svatostánku bije „Srdce Krále, Bratra, Srdce Přítele“. Tehdy se zrodilo jeho poslání šířit slávu Božího Srdce skrze intronizaci.

Své poslání začal v Římě, kam se vydal představit své záměry papeži. Když Svatý otec Pius X. uslyšel o plánech šíření pobožnosti k Srdci Ježíšovu a uskutěnění intronizace v rodinách, nejen že mu takovou činnost schválil, ale dokonce mu to přikázal. Papež udělil otci Mateovi zvláštní požehnání a nařídil mu, aby cestoval po světě a všude hlásal lásku Spasitelova Srdce. Tak začalo padesátileté období vytrvalé apoštolské činnosti šíření kultu Srdce Ježíšova. Podporovateli tohoto díla byli čtyři velcí papežové: sv. Pius X., Benedikt XV., Pius XI. a Pius XII. Svatí otcové viděli v díle otce Matea šanci postavit se na odpor zlu té doby. Papež Benedikt XV. mu v roce 1915 napsal:

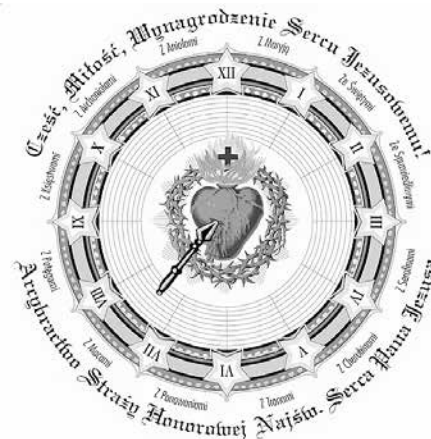
„V dnešní době není nic důležitějšího než to, co podnikáš. (...) Dobře tak činíš, drahý synu, že stojíš v obraně lidské společnosti tím, že oživuješ a šíříš ducha křesťanství v rodinách, že v nich zapaluješ oheň lásky Ježíše Krista, aby v nich láska vládla jako královna. Přitom jsi poslušný samotnému Ježíši Kristu, který slíbil, že vyleje své požehnání na domy, kde bude zobrazen a uctíván obraz jeho Srdce.“

Sám otec Mateo vysvětlil: „Ideu intronizace jsem čerpal přímo ze zjevení v Paray-le-Monial. Jinými slovy, chtěl jsem dát konkrétní podobu touze našeho Spasitele zjevené svatě Markétě Marii. Intronizace není ničím jiným než konečnou realizací všech požadavků zjevených Božím Srdcem a všemi velkými přísliby, které tyto požadavky doprovázejí. Řekl jsem »všech požadavků«, protože primárním cílem v tomto případě je posvěcení rodiny: to ona sama, jako základní buňka společnosti, má být prvním trůnem Krále lásky.“ Kázal o intronizaci v dvaadvaceti krajinách po celém světě. Naslouchaly mu miliony lidí. Papež Pius XI. nazval otce Matea „charismatickem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova“.

Hlavním poselstvím kněze bylo šířit pravdu o Boží lásce k lidstvu, ale také

Mateo Crawley-Boevey

konkrétně ke každému člověku. Otec Mateo se stal apoštolem lásky a milosrdenství Srdce Ježíšova. Tam, kde se nemohl dostat se živým slovem osobně, našel si cestu vydáváním tiskovin. Velmi populární je jeho kniha *Ježíš, Král lásky*, která byla přeložena do mnoha světových jazyků. Ukázal v ní, v čem spočívá zasvěcení se rodiny Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše.

Podle otce Matea: „Intronizace je oficiální i sociální uznání nejvyšší autority Srdce Ježíšova nad danou křesťanskou rodinou. Toto uznání by mělo být potvrzeno trvalým zviditelněním, a to slavnostním umístěním obrazu Božího Srdce na nejčestnějším místě v domě. Tato slavnost je doprovázena aktem zasvěcení.“ Hlava rodiny čte akt zasvěcení a zavěsí obraz Srdce Pána Ježíše na čestné místo jako na trůn. Poté se společně pomodlí k této příležitosti určené modlitby a také je slavnostně přijat slib plnit povinnosti vyplývající z intronizace. Podle otce Matea takové uznání Kristovy vlády nad rodinami je začátkem procesu, který má dovést k triumfu království Ježíšova Srdce nad celou společností. Intronizace je proto více než jen osobní zasvěcení se Srdci Božímu. Je v ní zahrnut aspekt sociální, protože se tento akt odehrává v rodině, stejně jako aspekt apoštolský, neboť zavazuje ke společnému budování království Srdce Ježíšova. Je také povzbuzením a mobilizací k šíření křesťanské víry na celém světě.

*Formace členů Čestné stráže
Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše,
Krakov 2020 (Józef Gawel SCI,
s. Maria Wysocka OVM)*

Překlad Jana Machandrová

Růžencová bratrstva: Douai 1470 - Olomouc 2021

VŘádu kazatelů je dnes více méně uznáváno, že dominikáni nejsou „vynálezci“ růžence. Přesto snad na světě není dominikánského konventu či kostela, v němž by chyběl obraz Panny Marie s Dítětem na klíně, kterak s královskou grácií podává růženec sv. Dominikovi či sv. Kateřině Sienské. Růženec je dominikánský. Jak a kdy se jím však stal?

Dlouhá historie

Počátky růžence se ztrácí v hlubinách křesťanské modlitby. Ta sahá až k andělskému pozdravení: „Zdrávas, milostiplná.“ Je obtížné historicky pojednat její nejstarší vrstvy; přebývá v srdcích prvních učedníků a prvních komunit. Psát dějiny nějakého druhu zbožnosti znamená pátrat v srdcích lidí, což je úkolem nesnadným. Tím spíše, bereme-li v potaz, že *Zdrávas, Maria* dostává svou definitivní formu kolem Tridentského koncilu. Patnáct století recitování a utváření modlitby, která je po *Otčenáši* tou nejužívanější (a dokonce ani potom není vše zcela vyjasněné).

Historické pojednání opírá své počátky o formy, které jsou více či méně ustálené a obecné. Pro orientaci lze předložit několik základních bodů. Ve 4. století svatý Pavel poustevník odhazuje kamínky a počítá tak modlitby. Invokace, navíc počítané a symbolizované vnějším úkolem, jsou tedy již součástí života modlitby. Potom je zde východní hymnus *Akathist* v 6. století. Otec Régamey OP o něm

říkal, že v něm jde o „samotnou skutečnost našeho růžence“: *Zdrávas, Maria* či *Raduj se, Maria* 144x radostně pronášené spolu s aklamacemi.

Na počátku druhého tisíciletí přichází (původně jistě východní) tradice provázku s uzly. Je nazýván *paternosterem*, což ostatně připomíná primát, kterému se i v této době těšila *Modlitba Páně*. V tomto období se též objevuje idea „věnce růží“ (*chapelet, rosenkranz* atd.), který rytíři a trubadúři nabízejí svým dámám. Koho poprvé napadlo takový věnec růží nabídnout Paní, která je ze všech první? I zde se ztrácejí vzpomínky, nikoliv však zvyk samotný.

Naopak dobře víme o cisterciáckých řeholnicích diecézí Trevír a Magdeburg, jakož i později o kolínských a trevírských kartuziánech, kteří jako jedni z prvních provozují růžencová rozjímání prokládaná *Otčenáši* a *Zdrávasy*. Radostný hymnus *Akathist* je tak zvnitřňován v evangelijních meditacích.

Růženec a dominikánská reforma

Již delší dobu je tato modlitba součástí života dominikánů. Blahoslavený Rajmund z Kapuy vypráví o vztahu sv. Kateřiny Sienské k *Andělskému pozdravení*, které se už v pěti letech modlívala, když šla v domě po schodech (dle Rajmunda měla na každém schodu pokleknout a pomodlit se *Ave*). Jsou známa též zobrazení zrněk zavěšených na opasku na hro-

bech bratří. Chceme-li však pochopit, proč modlitba natolik starobylá, bohatá co do zdrojů a svého větvení, přechází od 15. století do rukou bratří kazatelů, je třeba vstoupit do hnutí dominikánské reformy, která se v té době šíří na severu Francie.

V r. 1457 je dominikánská reforma za přítomnosti provinciála Francie a místního biskupa uvedena do konventu v Lille. Ve stejném roce magistr Řádu ustanovuje reformovanou kongregaci Holandska (která zahrnuje konventy Lille, Rotterdam, Kalkar, Gand, Haag a Brusel), která je r. 1459 uznána generální kapitulou. O rok později odchází jistý mladý dominikánský student, Alan de la Roche, z morem zasažené Paříže a právě na severu Francie objevuje mystiku dominikánské reformy.

Prožívá různé vize, které ostatně, už jako vyučující, sdílí i na svých kurzech. Jeho akademická dráha (lektor konventu v Douai r. 1464, profesor teologie v Gentu a potom v Rostocku r. 1468–69, teologický licenciát r. 1473, doktor a magistr posvátné teologie r. 1474) jde ruku v ruce s jeho šířením Žaltáře Panny Marie (*Psalterium Mariae Virginis*), jenž byl aktuální formou modlitby *Ave Maria*.

Douai 1470

Klíčovým okamžikem, který modlitbu růžence připoutává k dominikánům, však bylo vytvoření unikátního a nového bratrstva (nazvaného *Bratrstvem Panny Marie a sv. Dominika*) r. 1470 v Douai. V základu je model středověkého bratrstva, který je známý (bratrstva přidružená k dominikánským klášterům vznikala již ve

13. století): člen vstupuje zápisem do seznamu, v němž je materiální a sociální solidaritou propojen s množstvím spolubratrů. Avšak rozhodnutím bratra Alana už nemá jít jen o zapsání v sociálním smyslu, ale v duchovním, a má být tedy zdarma. Zapsat se může osoba odkudkoliv; seznam se stává „Knihou života“. K odpustkům se přidává i ochrana před hříchem, ale též před „bleskem, hromem, lupiči (...), útoky pekelných nepřátel“. Jedinou povinností je každotýdenní praxe modlitby Žaltáře Panny Marie. Vikář holandské kongregace vyhláší, že členové bratrstva „mají účast na duchovních dobrech bratří (řádové) reformy“.

Úspěch je fantastický. V Kolíně se mluvilo o 5000 zapsaných v r. 1476 (bratrstvo bylo založeno v řádovém kostele roku 1475), o rok později pak již o 50 000; podobným tempem se bratrstva šíří po ce-

lém regionu. Nebývalý úspěch znamená, že fr. Alan musí věc vysvětlovat. Dochovaly se nám tak dva texty z r. 1475 považované otcem André Duvallem OP za historicky nejhodnotnější: *Kniha a nařízení zbožného bratrstva* a také *Tractatus*. Bezplatnost, duchovní solidarita, svoboda – prvky přinesené Alanem de la Roche jsou klíčové pro pochopení úspěchu dominikánského růžence. Na intuicích bretaňského spolubratra pak bratři kazatelé stavěli i v následujících stoletích.

Olomouc 2021

Idea růžencového bratrstva nepřestává být živá ani dnes. Dne 6. února 2021 ke statisícům členů bratrstev v historii tohoto hnutí přibýlo pár desítek nových členů v Olomouci. Na základě iniciativy *Růžence 24* (každoroční čtyřadvacetihodinové modlitby růžence u olomouckých

dominikánů) vzešel nápad zorganizovat při kostele Bratří kazatelů *Růžencové bratrstvo* a nakonec byl uskutečněn. Základní rysy mají stále svou jednoduchost a sílu: propojení členů modlitbou růžence za sebe navzájem, účast na duchovních dobrech Řádu, zvláštní odpustky schválené Svatým stolcem, pravidelná setkávání (na první soboty). Třebas zaujmou i další cítěle Žaltáře Panny Marie...

Článek fr. Jean-Michela Potina OP přeložil, upravil (na základě studie fr. Andrého Duvala OP) a rozšířil fr. Metoděj M. Němec OP

Kontakt pro zájemce vstupu do Růžencového bratrstva:
fr. Metoděj M. Němec OP,
promotor pro růžencec
metodej@op.cz

Arcibiskup Gallagher: Omezení lidských práv pouze v případě naprosté nutnosti

Šéf vatikánské diplomacie vystoupil na 46. zasedání Rady OSN pro lidská práva. Ve svém příspěvku si všimá, že některá opatření zaváděná vládami s cílem zajistit sanitární bezpečnost narušují svobodné uplatňování lidských práv. Arcibiskup Paul R. Gallagher zdůraznil, že jedním z nejzávažnějších problémů je prohlubující se eroze práva na náboženskou svobodu. Připomněl, že toto právo má chránit nejen svobodu svědomí, ale také veřejné vyznávání víry, jak formou bohoslužebné praxe, tak vyučováním.

Vatikánský sekretář pro vztahy se státy, který je protějškem ministra zahraničí, si ve svém videoposelství všimá, že jedním z vedlejších efektů boje proti koronaviru je rozvolnění našeho chápání lidských práv. „Abychom je mohli jako mezinárodní společenství autenticky uskutečňovat, musíme základy lidských práv znovu objevit,“ zdůraznil arcibiskup Gallagher.

„Skutečná podpora základních lidských práv zajisté závisí na samých základech, od nichž se odvozují. Jakékoli praxi nebo systému, který by lidská práva bral v potaz pouze v abstraktním smyslu,

jako oddělená od prvotních a univerzálních hodnot, hrozí podkopávání důvodů jejich existence (raison d'être). V takovémto kontextu práv zbavených hodnot se institut lidských práv stává ovlivnitelný převládající módou, převládající vizí či ideologiemi,“ zdůraznil arcibiskup Gallagher s tím, že tímto způsobem mohou být státy vmanévrovány do situace, kdy jsou zaváděny povinnosti či sankce protirečící hodnotám, k jejichž šíření se zavázaly. Jako příklad uvedl otázku života, který – dříve než právo – je především prvním a nejvyšším dobrem, které musí být pěstováno a chráněno.

„Obsah konceptu práva na život byl postupně rozšiřován o zamítání mučení,

násilných internací, trestu smrti, o ochranu starých lidí, migrantů, dětí a mateřství. Tento rozvoj je opodstatněným rozšiřováním práva na život, protože zachovává jeho vlastní základ spočívající v nezadatelném dobru života. Když však je toto právo odděleno od svého vlastního základu, vzniká reálné nebezpečí, že hodnoty, které má prosazovat, budou podkopány. Nešťastným precedensem toho druhu je obecná připomínka výboru lidských práv č. 36, ohledně práva na život, která nejenže nechrání lidský život a důstojnost, ale překrucuje jeho význam a zavádí právo na asistovanou sebevraždu a na ukončení života nenarozených dětí.“

V druhé části projevu, věnované otázce práv v čase pandemie, arcibiskup Paul Richard Gallagher zdůraznil, že veškerá omezení lidských práv s cílem ochrany veřejného zdraví musejí vyplývat z nezbytné nutnosti. Musejí být zaváděna úměrně k situaci, nediskriminujícím způsobem a jedině tehdy, nejsou-li dostupné jiné prostředky.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
23. 2. 2021 (Redakčně upraveno)

Pondělí 15. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi: Msgr. Josef Veselý **6:45** Odkaz předků (4. díl): Morávka **7:00** Buon giorno s Františkem **7:45** Mwebare kwija – Klinika v buši **8:00** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Heinzelem, 1. díl **8:45** V pohorách po horách (89. díl): Teplické skalní město **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Práce jako na kostele **9:35** Outdoor Films s Petrem Góreckim (86. díl): Cestování je dobrodružství **11:10** Lednický park vypravuje **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti **13:15** Zvěčněné šupolím **13:40** Vezmi a čti: Únor 2021 **14:00** Za obzorem: Lea Surovcová – Nejen o životě reportérky [L] **14:30** Cvrlíkání (1. díl): Tempo di Vlak **15:35** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **16:00** V souvislostech **16:20** Církev za oponou: Předmanželský sex **16:40** Noční univerzita: Hasan Zahirović – Bratří Čapkové [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:20** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **18:30** Sýrie: Uprostřed popela [P] **19:05** Epydemy na Mohelnickém dostavníku 2016 **19:50** Přejeme si... **20:05** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Iráku [P] **21:40** Za obzorem: Lea Surovcová – Nejen o životě reportérky **22:15** ARTBITR – Kulturní magazín (107. díl) [P] **22:30** Kulatý stůl: Za rok v Jeruzalémě? (O duchovních cestách do Svaté země) **0:05** Má vlast: Synagoga Hranice I. **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi (1. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. **6:50** Po volání: S jezuiti z Brna **7:55** Stíny barbarské noci **8:35** Velké ticho v Poličanech **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Historie sklářství v Karlovině **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci **11:15** Žádný zázrak, ani kouzlo, ale funguje to **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Jak potkávat svět (15. díl): S převorem břevnovského kláštera Prokopem Siostronkem a Renatou Putzlacher – Buchtovou **13:30** Na křídlech andělů **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Zimbabwe – Z temnoty **14:55** Ateliér užité modlitby **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** IRÁK – Ninivské pláně: Exodus **17:00** Sedm divů v Terchově **17:35** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:55** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **19:15** Vít Pieš, umělecký řezbář **19:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 3. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Výzkum ledovců [L] **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Má vlast: Bouzov **23:30** Terra Santa News: 10. 3. 2021 **23:55** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **0:25** INDIE – Čhattisgarh – Pokračujeme v boji **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi (2. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. **6:50** Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **7:15** Na jedné lodi (1. díl) **8:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** Zpravodajské Noeviny: 16. 3. 2021 **10:40** Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose, Prostějov **13:35** Zpravodajské Noeviny: 16. 3. 2021 **14:00** Za obzorem [L] **14:30** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **14:40** Keď narastiem, ožením sa: Jánošíkove dni v Terchovej 2018 **16:00** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **16:25** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Iráku **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:20** Divadélko Bubáček (24. díl): Jak urbanovská princezna neprohloupila, když přišla pozdě **18:35** Víra do kapsy: Proč a jak rozlišovat? **18:50** Smírčí kříž **19:15** Jeníkov [P] **19:30** Terra Santa News: 17. 3. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem **22:45** Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Radosti a strasti stavu manželského **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Žijeme mezi vámi **0:25** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi: Ing. Stanislav Juránek **6:50** Církev za oponou: Život kněze **7:10** Terra Santa News: 17. 3. 2021 **7:30** IRÁK – Ninivské pláně: Exodus **8:05** Žijeme mezi vámi **8:25** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** 20 let Akademie Václava Hudečka: Luhačovice **9:30** Kulatý stůl: Za rok v Jeruzalémě? (O duchovních cestách do Svaté země) **11:05** Etiopie: Z každého kmene **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (161. díl) **13:25** Ars Vaticana **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:55** Krajané z Gerníku **15:35** Poutníci času (8. díl): S Leticíí Vránovou Dytrychovou **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 3. 2021 **16:20** Dům ze skla? **17:20** Večeře u Slováka: 5. neděle postní [P] **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Ovečky: 5. neděle postní [P] **19:10** S Hubertem do lesa: Fešák z bažantnice **19:20** V pohorách po horách (89. díl): Teplické skalní město **19:30** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlíkání (83. díl): Roman Dostál a přátelé [L] **21:20** Tak trošku jiný lyžák **21:35** Za obzorem **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2021 **0:35** Portréty krajiny **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi (1. díl): Jan Rajnoch **6:45** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2021 **7:10** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **7:35** Po volání: S paulány ve Vranově u Brna **8:35** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** ARTBITR – Kulturní magazín (107. díl) **9:25** Jeníkov **9:40** Církev za oponou:

Předmanželský sex **10:00** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Iráku **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **13:25** Žamboši na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 3. 2021 **15:00** Křížová cesta ze Svatého Hostýna: pobožnost křížové cesty **15:25** Biblická studna **16:30** S Bohem podél Rio Marafion **16:55** Nebojte se... **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:20** S Hubertem do lesa: Ušáci **18:35** Výpravy do divočiny: Výzkum ledovců **19:40** Pošta pro Holuba: Kněžství dnes **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Svatý Josef a mužská spiritualita [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Jak potkávat svět (3. díl): S Tomášem Novotným a Barborou Baranovou **23:20** Moravská Hellas **0:00** Na pořadu rodina (7. díl): Samota jako příležitost **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi (2. díl): Jan Rajnoch **6:45** Etiopie: Z každého kmene **7:15** Poutní místo Starý Bohumín **7:30** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **7:35** Cirkus Noeland (10. díl): Roberto, Kekulín a žirafa **8:00** Ovečky: 5. neděle postní **8:30** GOODWILLBOY VI. (1. díl) **9:20** V posteli POD NEBESY (3. díl) **10:15** Muzikál Judit **11:25** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba **12:05** Pod lampou **14:10** Jak potkávat svět (49. díl): S Pavlem Žalmanem Lohonkou **15:30** Pošta pro Holuba: Ekologie **15:45** Na pomezí ticha a tmy **16:30** Zpěváčci: MFF Strážnice 2019 **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:00** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puzíková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok do kraje razovitého **20:45** Chaplin šumařem [P] **21:10** V pohorách po horách (90. díl): Ploská – Velká Fatra [P] **21:20** Začátek konce jaderných zbraní [P] **22:15** Domov v Bortnykách **22:35** Za obzorem: Lea Surovcová – Nejen o životě reportérky **23:05** Harfa Noemova (20. díl) **23:30** Za obzorem **0:05** Rura na Folkových prázdninách **0:35** Za obzorem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 3. 2021

6:05 Pro vita mundi: Mgr. Daniel Kroupa **6:45** Řeckokatolický magazín **7:00** Večeře u Slováka: 5. neděle postní **7:30** Církev za oponou: Chudák(k) církev **7:50** Zambie: DJ Baza **8:25** Cvrlíkání (83. díl): Roman Dostál a přátelé **9:35** Zřím Řím **10:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:00** Guyanská Diana **11:25** Poutníci času (6. díl): S Miroslavem Hamplem **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:25** Muzikanti, hrajte: Holóbkova mizeka [P] **14:25** Poletuchy: Na skok do kraje razovitého **15:10** Na úsvitu společných dějin **15:40** Chaplin šumařem **16:10** Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Radosti a strasti stavu manželského **17:10** První křesťané: Křest Barbarů [P] **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (107. díl) **18:00** Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory **18:05** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **18:30** Tajemství krystalu [P] **18:45** Ovečky: 5. neděle postní **19:10** Plnou parou do srdce Beskyd **19:50** Přejeme si... **20:05** Mise **22:10** Má vlast: Konopiště **23:00** Výpravy do divočiny: Výzkum ledovců **0:05** Za obzorem **0:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:50** Za obzorem **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 15. 3. o 20:15 hod.:

Kroky viery so sv. Jozefom

Televízne duchovné cvičenia. Jozef Luscoň SDB: Svätý Jozef a jeho mozole.

Utorok 16. 3. o 21:30 hod.:

Pápež František – Vlastnými slovami (dokument)

Dokument nám po prvýkrát ponúka výpovede Svätého otca, jeho spomienky a príhovory, kázne či vyhlásenia k novinárom, popretkávané udalosťami z jeho života. Celá mozaika je presiaknutá hlbokou vierou v Boha i láskou k ľuďom, zvlášť k tým najbiednejším.

Streda 17. 3. o 19:00 hod.:

Deviatnik k sv. Jozefovi (8. deň)

Patrón umierajúcich. Modlitba k sv. Jozefovi.

Štvrtok 18. 3. o 21:35 hod.: Taizé

Záznam kajúcej pobožnosti v duchu modlitby Taizé z Prešova.

Piatok 19. 3. o 20:30 hod.:

Svätý Jozef – V mene Otca (dokument)

Tento pútavý dokument nám predstaví Ježišovo pozemského ot-

ca, pokorného tesára, svätého Jozefa. Dozvieme sa odpovede na otázky: Čo vieme o svätom Jozefovi? Prečo ho voláme spravodlivým mužom? Prečo je patrónom dobrej smrti?

Sobota 20. 3. o 20:30 hod.:

G. Moscati – Doktor pre chudobných 2/2 (film)

Giuseppe Moscati bol lekárom, profesorom, vedcom a preslávil sa svojim mimoriadnym prístupom k chudobným. Žil na prelome 19. a 20. storočia. Bol uznávaným odborníkom a neskôr si získal veľké uznanie pri záchrane obetí výbuchu sopky Vezuv v roku 1906. Moscati bol zodpovedný za nemocnicu, ktorá pôsobila neďaleko sopky: osobne dozeral na rýchlú evakuáciu nemocnice, a podarilo sa mu zachrániť všetkých pacientov, prevažne starších a chudobných, skôr, ako sa zrútila strecha budovy pod tlakom horúceho popola. Keď v roku 1911 vypukla v Neapole cholera, talianska vláda poverila Moscatiho, aby dohliadal na inšpekciu stavu hygieny v meste – podarilo sa mu nájsť zdroj choroby a aj spôsob jej likvidácie. V tom istom roku obdržal Moscati doktorát z fyziologickej chémie.

Nedeľa 21. 3. o 10:30 hod.: Svätá omša z Bacúcha

Priamy prenos odpustovej slávnosti z kostola sv. Jozefa.

Liturgická čtení

Nedeľa 14. 3. – 4. nedeľa postní

1. čt.: 2 Kron 36,14–16.19–23

Ž 137(136),1–2.3.4–5.6

Odp.: *Vyslyš nás, Pane, a vysvobod' nás!*

2. čt.: Ef 2,4–10

Ev.: Jan 3,14–21

nebo čtení z cyklu A

(pokud se na Bílou sobotu krtí):

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 5,8–14

Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 15. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 16. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 17. 3. – připomínka

sv. Patrika

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 18. 3. – připomínka

sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Ex 32,7–14

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás,*

Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.)

Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)

2. čt.: Řím 4,13.16–18.22

Ev.: Mt 1,16.18–21.24a

nebo Lk 2,41–51a

Sobota 20. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)

Ev.: Jan 7,40–53

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. BŘEZNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 3.		PO 15. 3.		ÚT 16. 3.		ST 17. 3.		ČT 18. 3.		PÁ 19. 3.		SO 20. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	1324	1467	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	1325	1467	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1325	1468	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	1326	1468	384	429
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	1326	1469	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	1326	1469	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	1327	1469	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	1327	1470	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1265	1403	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	1327	1470	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	1327	1469	385	430
Nešpory:														
	SO 13. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	1322	1464	1322	1464
Antifony	361	404	365	408	838	940	853	957	868	973	1323	1465	1761	1471
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1751	1971	1761	1982
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	1323	1465	1329	1471
Ant. ke kant. P. M.	362	405	366	409	369	413	373	417	376	421	1324	1466	1329	1472
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	1324	1466	1329	1472
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	1327	1469	1327	1469
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379

SUMA SV. TOMÁŠE AKVINSKÉHO

O PROZÍRAVOSTI V TEOLOGICKÉ SUMĚ
Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Tomáš Machula • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze MUDr. Lukáš Fošum, O.P., Th.D., a ThLic. Irenej Šiklar, O.P.

Traktát o prozíravosti (STh II-II, q. 47–56) rozvíjí a konkretizuje základní nauku o kardinálních ctnostech, jak je vyložena v *Prima secundae*, hlavně v otázkách 55–61. Na rozdíl od oněch úvodních a především teoretických rozborů a argumentů se zde přistupuje k celé problematice velmi prakticky. Text se tak stává zřetelně užitečným a využitelným jak pro učitele, vychovatele a duchovní pastýře, tak pro každého čtenáře, který chce získat konkrétní pomoc a doporučení pro vlastní morální rozvoj. Praktický význam spočívá především v objasnění role rozumu a rozumové ctnosti pro morální jednání, v popisu fungování této ctnosti, který člověku pomáhá k lepší sebecformaci v této oblasti, a v neposlední řadě v přesné analýze možných hříchů proti prozíravosti, podle níž lze velmi dobře provádět i zpytování svědomí. Ukazuje a potvrzuje se tím, že Tomášova *Suma* není pouhou učebnicí nebo teoretickým kompendiem pro intelektuály, ale i praktickou příručkou pomáhající k morálnímu a duchovnímu růstu křesťana.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Brož., 130x205 mm, 152 stran, 180 Kč

O MIMOŘÁDNÝCH DARECH DUCHA V TEOLOGICKÉ SUMĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Tomáš Machula • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze Mgr. Kateřina Brichčínová, Th.D., a Mgr. Kateřina Kutarňová, Ph.D.

V této části *Sumy* (STh II-II, q. 171–178) Tomáš pojednává o charismatech, tedy mimořádných darech Ducha Svatého,

kteří jsou dány některým křesťanům k užitku celé církve. Postupně se věnuje daru prorokování (prophetia), vytržení (raptus), milosti jazyků (gratia linguarum), řeči moudrosti a poznání (sermo sapientiae et scientiae) a milosti konání zázraků (gratia miraculorum). Soustřeďuje se především na dar prorokování, jemuž věnuje víc než polovinu celého traktátu. Proroctví neomezuje na dobu biblickou ani pouze na prvotní církve, ale chápe ho jako fenomén patřící k životu církve obecně. Velkou váhu kladenou právě na proroctví lze vysvětlit Tomášovým důrazem na slovo a hlásání. Spatřuje zde velké nebezpečí neautentického projevu, který církvi neprospívá, ale ohrožuje ji. Tomášův traktát přináší zajímavé intelektuální podněty k reflexi o mimořádném působení Ducha pro budování církve a podporu víry.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Brož., 130x205 mm, 140 stran, 170 Kč

ŽIVOTOPISNÝ KOMIKS ZAKLADATELE JEZUITŮ

IGNÁC HLEDÁ NĚCO VÍC

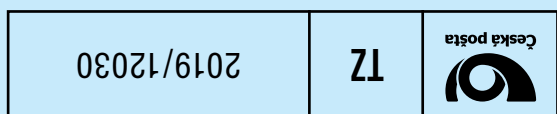
Kresby Dr. Tobias Andrea • Redakce Clemens Blattert SJ Z němčiny přeložila Anna Bartoňová SSSJ • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Komiks sestavený podle vlastního životopisu sv. Ignáce z Loyoly „Poutník“. Vyšlo k jubilejnímu ignaciánskému roku 2021–2022. Zakladatele jezuitů charakterizuje touha vytvářet v životě smysluplné věci – i přes všechny nezodpovězené otázky, pochybnosti a krize – a přitom všem zůstat v rozhovoru s Bohem věrný. Výstižně na to vše poukazují obrázky z pestrého světceho života.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
 Brož., 170x240 mm, křídový papír,
 72 stran, 150 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.